

Pálffy Tamás Szabolcs

Várakozásunkról

Adventi elmélkedés vasárnapi áhítatra¹

Olvasandó: „*Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?*” (Mt 11, 3)

Jelképesen ráléptünk az adventi útra. Egyházi közösségben Boldog Új Évet is kívánhatnánk egymásnak, hiszen az úgynevezett „ünneptelen félév” után, „ezzel a vasárnapal új egyházi év kezdődött, a megelőző pedig bezárta a régít.”²

Nyugati keresztény kultúrkörünkben „a tizenharmadik századtól vált szokássá, hogy advent első vasárnapját az egyházi év kezdetének tekintsék.”³

Az adventi idő lényeges mozzanata a várakozás. Karácsonyt nem lehet siettetni.

A választott nép több ezer éven keresztül várta a Messiást. Mi huszonöt (25) napon át kell türelmesen várakoznunk. Türelmes várakozás?

Jellemez minket a türelem, ma élő embereket? Állhatatosak, kitartóak és türelmesek vagyunk, vagy szívesen lerövidítenénk valaminek a kezdete és a beteljesedése közti időt?

Ha tudjuk énekelni a szólamunkat, azt gondoljuk, hogy színpadon van a helyünk? Ha tudunk írni egy kérést, azt hisszük, hogy írók vagyunk? Ha lelakkozunk egy darab csiszolt deszkát, bútorkészítőnek képzeljük magunkat? Ha egyetemi vizsgánk során elérünk egy bizonyos kreditpontoszámot, akkor már jó fejnek mondjuk magunkat? Ha több havi halogatás után eljövünk egyházközösségünk istentiszteleti együttletére, akkor mi hitünket megélő, buzgó keresztény emberek vagyunk? Hasznos, építő tagjai vagyunk egyházi-nemzeti közösségünknek? Közösségi emberek vagyunk? Lehet ránk számítani?

Nem kell bizonyítanunk, hogy amit napjaink gyakran türelmetlen emberek önmagáról képzelt, valójában hosszú és fáradtságos munkával érhető el. Állhatatosságra, kitartásra és türelemre van szükség a kitűzött cél elérése érdekében.

Aki kitartó a munkában, a tanulásban, az éneklésben, az imádkozásban, az önévelésben, a bűnbánat és a szeretet gyakorlásában, az Isten segítségével el tudja érni a kitűzött célt.

Karácsony előtt ez lényeges, mert a mi Jézus-várásunknak is állhatatosnak és türelmesnek kell lennie. Az adventi időt nem lehet lerövidíteni, mint ahogy azt mi türelmetlenségünkben kifolyólag akarnánk.

Aki kitartó a készülétkben, aki a várakozás hetei alatt nem feledkezik el a lényegről, Isten közénk jövő legjobb gyermekéről, Jézusról, az át fogja élni a betel-

jesedés örömét. Énekeljük, és valljuk adventi énekünk szövegszerzőjével⁴: „Isten, aki szót adtál prófétáid ajkára / Téged áldva néz szemünk Betlehem határára, / Várva várjuk őt, aki jön minket megváltani.” (Unitárius énekeskönyv, 149. ének, 4. versszak)

Szatmárnémeti, 2015. november 29. , Advent 1. vasárnapján

Jegyzet

¹ Unitárius lelkésznő hitvestársam, Pálffy Anna-Mária kérésére tartottam áhítatot Szatmárnémetiben, az Evangélikus Egyházközség Wolfenbüttel utcai (36. szám) ima-termében 17 órától. Az Észak-Nyugat-Erdélyi Unitárius Szórványegyházközség lelkésze, aznap, 15 órától, Nagybányán végzett temetési szertartást.

² Marius van Leeuwen: Ünnepről ünnepre. A keresztény ünnepek története és lényege. EXIT KIADÓ. Kolozsvár. 2009. 137. p.

³ Im. 137. p.

⁴ Szabolcska Mihály

Beke Sándor

Angyali körforgás

A
 kará
 csonyfa
 körül csillag-
 szórók fényében
 öreg angyalok rö-
 ködnek, gyors röptüket
 minden évben órapontos-
 sággal megismétlik. Ezért
 maradnak örökifjak a min-
 dig visszatérő
 an-
 gya-
 l o k.